

KORPONAI ERZSÉBET

RENITENS GONDOLATOK A F PARANCSRÓL

1.

Több éve próbálkozom. Átadni a jézusi tanítás lényegét. Két mondat. F parancsként emlegetjük.

Nem megy. Olyan mélyen vagyunk dresszirozva a darabold szét magad, élj másokért, helyezd el térbe felebarátaidat, légy jókisfiú, jókislány, told magad háttérbe, nem számít te mit akarsz, nem baj, ha te szenvedsz, majd megkapod a jutalmad, nem kell boldognak lenned csak adj, adj, adj.

És mindig volt, van, lesz olyan - többnyire sok – ember, aki megmondja neked, hogyan kell csinálnod, hogy az jó legyen, persze els sorban neki. De végül is, mivel soha nem lehet megfelelni mások kesze-kusza elvárásainak, mindig elégedetlenek lesznek, mindig szemrehányást kapsz, közben pedig te belepusztulsz. No meg közben jólnevelten magadba fojtod a és a, mert nem szabad csúnyán beszélni, és nem szabad megbántani másokat.

Én nem tudom, de valahogy nem ezt olvastam az evangéliumokban. Jézus az írások szerint szuverén és nem ritkán durván helyreutasító ember volt. Tudta kicsoda, tudta miért van itt, és tudta, hogy haza akar menni. Soha senkinek nem engedte meg, hogy eltérítse a saját útjától, ami nem volt más, mint eszeveszett út az Isten felé, Istenhez, Istenbe. Tudjuk, hogy az áldozat-teológia Pálé. Tudjuk, hogy a kereszténység nem más, mint egy megreformált zsidó vallás. Pál vonalán. Aki valaha is átélmélkedte az evangéliumokat (még ha tudjuk is, hogy jól át lett szerkesztve a valódi mondandó, ismét csak a hatalmi érdekeknek mindig megfeleltetve), átbeszélte Jézussal, az megismerte a valódi személyiségét is. Aki behelyezi magát a történetbe és mer imádkozni, az fura dolgokra jön rá. Például, hogy Jézusra hivatkozik egy masculin vallás (megjegyzem mind az), ennek a nevében mindenkinek meg akarja mondani, mi a helyes, de közben nem hajlandó szembenézni ennek a Jézusnak a valódi tanításával, mert évszázadok óta csak uralni akarja az emberek feletti irányítást, ma már csak nyögvenyel sen, a fiatal nemzedék zömét I jó esetben csak mosolyt kapva.

A hatalmon lévők mindig mindent el fognak követni, hogy NE „Ébredj tudatára” (Anthony de Mello), mert egy ön-tudatos ember kezelhetetlen, irányíthatatlan, megfélemlíthetetlen. Azt nem lehet ágyútölteléként és rabszolgaként kezelni. Nem lesz „alázatos szolgája” senkinek. Ezt a tipust csak kinyírni lehet. Csakhogy az ilyen embert követik. Százak és ezrek fogják mintának tekinteni. És nem másolást írtam!!!! Akit csak utánoznak, akit csak követnek, az uralkodni fog. Aki belerúg a tanítványába, ha ezt veszi észre rajta, az sosem fog semmit tenni azért, hogy bármit alapítson, bármit vagy bárkit vezessen. minta lesz, semmi több. Nem is akar más lenni, mert nem fogja megengedni, hogy

bekockázzák, hiszen nem tökéletes, folyton fejl dik, tehát id r l-id re mást fog mondani ugyanarról a témáról, mert már másként látja.

Na, akkor a jogos kérdés: és mi fogja beszabályozni egy csapat szuverén ember együttélését? Mindig felvet dik: az intézményesedés, a közös szabályok, vagy az egyediség megtartása? Történelmi kérdések. Társadalmi kérdések. Magam részér l irtódom az intézményesített eszmékt l, mert azonnal meg is hálnak. Rengeteg rendalapító élettörténetét olvastam el. Zömmel hatalmas egyéniségek, sokszinben. És....tiltakoztak a regulák megalkotása ellen, de nem tudták megakadályozni, mert feletteseik pontosan tudták, hogy követ iket csak így tudják eltéríteni. Ezek az emberek is tudták, ezért tiltakoztak illetve úgy haltak meg, hogy látták, hiába volt a minta, csak szolgai utánczóik lesznek.

Hogy mi a megoldás? Hát a f parancs! (folytatom)

2.

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedb l, teljes lelkedb l, teljes elméd b l és teljes er db l. Ez az els és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.

Ez a két parancsolat tartja a törvényt és a prófétákat.” (Mt. és Mk.)

Átfutottad mi? Hiszen már ismered... :D

Akkor fussunk neki még egyszer, lassan:

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedb l, teljes lelkedb l, teljes elméd b l és teljes er db l. Ez az els és a nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.

Ez a két parancsolat tartja a törvényt és a prófétákat.”

No, akkor most vegyünk egy mély leveg t és olvassuk el még egyszer:

„Szeresd az Urat, a te Istenedet

teljes szívedb l,

teljes lelkedb l,

teljes elméd b l

és teljes er db l.”

Az egész így kezd dik: Halld Izrael, az Úr a mi istenünk, egyedül az Úr. (sema jisraél, jahve(adonáj) elohénu, jahve(adonaj) echad). 5Moz.6,4 És folytatódik: „SZERESD” – nem imádjuk, nem áldozatot mutatunk be, nem tiszteljük kérem szépen, hanem egyszerűen csak szeretjük.

„az Urat, a te istenedet” – itt az isten mellékes név, hiszen sok isten létezik, a zsidók istenének nevét (az Úr szó helyettesíti) soha nem mondták ki, mivel a megnevezés az birtoklást, uralmat jelentett a megnevezett felett (lsd. Teremtéstörténet). Van egy Grimm mese is err l: a T zmanó. De végül is teljesen mellékes a név. Ebb l a rész b l egy birtokos eset a lényeg, a TE ISTENEDET.

Az egész nagyon-nagyon személyes. Partneri és szenvedélyes, mert ezt TELJESEN kell tenned.

Egész lényeddel, léteddel. Az egésszel, nemcsak biológiáddal, hanem azon túl is, lelkeddel, erddel. A szív és elme a Föld, a lélek és er az Ég.

Ez egy láthatatlan isten esetében, akinek közelébe sem léphetett a halandó ember, bizarr mondat. És mégis így kezdődik Izráel népének és az istenének kapcsolatfelvétele. Mózes szerint ezt kéri az Úr elsődlegesen. Jézust zsidó vallása szerinti életének legfontosabb felismerése vezeti el az isten megszólításáig, amikor arra biztat mindenkit, hogy szeretetünket az apuci megszólítással fejezzük ki iránta. Mózes szerint maga szólít fel erre. Jézus csak komolyan veszi a vallási tanítást. Hát, ja, a baj mindig ezzel kezdődik. :D

És ezt még tetézi, mert az életével bizonyítja, hogy ezt teljes szívvel, teljes lelkével, teljes elméjével és teljes erejével csinálja. És nem engedí el téríteni magát attól a téveszméjétől, hogy ez az isteni felkérés népe minden tagjára vonatkoztatva igaz, férfire, nőre, gyerekekre, mindenkire egyformán, kivétel nélkül. Sőt, ahogy halad az útján, tágul benne a felismerés, hogy talán nem csak a népére igaz.

Valljuk be szintén, semmi nem változott kétezer év óta. Elszöröbolondnak titulálták, mert csak az isten országa létezett a számára, azé az istené, aki szeretetet kért és adott. Majd amikor kiderült, hogy ez bizony sokakat kezd érdekelni, a különböző hatalmi erők összefognak és ennyi.

Az egyik válasz az első rész végén feltett kérdésre: ha valaki teljes lényével keresi a szeretet istenét, mire jutna még emellett energiája? Lehet, hogy követ el marhaságokat menet közben, nem olyan egyszerű dolog ez, hol a ló egyik oldaláról esünk le, hol a másiktól, de emellett kell-e bármilyen szabály vagy törvény, hogyan kell ezt csinálni? Volna egyáltalán értelme egy ilyen személyiségnél? Úgyis felrúg mindent, mert hajtja egy belső szenvedély, mert számára nincs más értelme az életnek.

Na de mi történik, ha végre fennmarad a lovon? (folytatom)

3.

A lóra ülésnek van egy alapvető mozzanata: megnyilvánul számodra a Te istened. Mikor már minden lélegzetvételeddel szeretni akarsz, mert nincs más lehetőség a számodra, akkor elmész a sivatagba. Vagy meghalsz, gondolod, vagy történik valami, mert ez így nem mehet tovább. Torkig vagy magaddal és mindennel, ami körülvesz. Ekkor már kiürültél. Helye lett benned az istenednek. És tutira meg is érkezik. Elmondja, hogy te vagy a szeretett lánya, fia, testvére, arája, akárkije, aki fontos neked a belső kitöltésére. Ezt a belső élményt pedig soha többé nem tudod kitörölni! Megfogsz vele sokszor próbálkozni, agyalni fogsz, vissza akarsz térni valami régi verzióra, de soha többé nem teheted meg.

Rengetegszer fogod elmondani az úton, hogy elég volt, nem bírom tovább, hagyj békén, hagyj „élni”, de te is pontosan tudod, hogy neked nincs más élet. Hiszen ezért indultál el.

OK, hogyan tovább? Fenn vagy a lovon egy tökéletes pillanatban, de el is akarsz indulni. Nos, az első, amivel szembetalálsz magad, hogy szűk és tág környezeted le akar rángatni. Szép és csúnya szóval, érzelmi zsarolással, energiáid csapolásával („nem szeretsz minket”) és minden létező eszközzel el akarnak téríteni attól, hogy otthagyd őket. Mert ők félnek, ezért azt mondják, hogy téged féltének. Hamis.

Igen, most jön az összeférhetetlenség. Nem könnyű szituáció, de az ekeszarvára tette a kezéd. Morcos leszel, dühöngeni fogsz, vagdalkozol, mindenkit megbántasz, megsértesz, megpróbálsz megértetni magad, azt amit még te sem nagyon értesz, majd otthagysz az egész bagázst és eltűnsz. Újra egyeztetesz a benned lévő isteneddel, de egyre inkább halványul az élményed, már csak az emléke van. De az nagyon, tehát jön a „puszta hit”, egészen pontosan TUDOD, hogy folytatni akarsz. De nem lesznek érzelmeid. És egyedül leszel. Nem magányosan, de magad útját CSAK egyedül te járhatod. Rövid időre lesznek segítők, biztatód, de senkinek nem feladata, hogy élje a te életed és neked sem feladatod, hogy más életére feltegyél a tiédet. Érted? Ez nagyon-nagyon fontos. Te is segíteni fogsz ideig-óráig másoknak, de nem szabad megengedned, hogy beléd éljenek. Meg kell találniuk a saját istenüket, a saját forrásukat!

A minta nem ismétli magát, csak egy lehet séget ad. Nem kezdesz neki kis énjedet gyártani. Igazából nem is érsz rá. Persze, lehet, hogy megfogod próbálni, de lefogsz zuhanni, mert a kis én-utánpótlások lehúznak. Beléd táplálkoznak, erre pedig senki nem kap erőt. Ne feledd, a jelszavuk mindig az lesz: ha te jó istenhív vagy akkor folyton adsz, adsz, adsz, engedelmes, jó gyerek, férj, feleség, apa, stb. vagy. De sosem elég. Sosem kapsz érte semmit, ám te eltértél és kinyiffantál. Erre szoktam mondani, húzd meg a határaidat. Amikor Jézusnak elege lett, kifakadt és elvonult imádkozni. Egyedül. A tanítványokat is otthagya. (Volt ez alól kivétel is, de az kivétel és próba volt, hol tartanak.)

Aztán ott van ez az adás kérdése. Mit is tudsz adni? Anyagiakat nemigen, mert ezen az úton nem lesz semmi. Nem érsz rá és nem is lesz rá igényed. Egyenlőre. A végén persze már nem ez lesz a helyzet, de erről majd sokkal később fogok írni. Ez a mostani egyre gatyásodó élethelyzetünkben most nem aktuális. Most gatyásodni kell. Ennek nagyon fontos szerepe lesz az emberiség életében. Amit adni tudsz, az a tapasztalataid elmesélése. És mondd, ha kérdezik. Ha nem kérdezik, NE MONDD! Fecsegéssel, üres, hazug beszéddel teli a padlás. Hitele csak a mintának van. Erre még vissza fogok térni a következő parancs második mondatánál.

Fontos az egyensúly. Elvonulás, feltöltekedés és küls

tevékenység aránya az életkorral eltolódhat a küls felé, mert akkor már állandóan magaddal viszed a te istened békéjét, de mi pont fordítva élünk. Nekem ez is fejreállított dolognak t nik. Úgy tudjuk Jézus korában 30 éves korig senki nem taníthatott, csak tanulhatott, azután még élt egy-két évtizedet. (folytatom)

2014.12.16.

GÉCZY IVÁNNÉ SZILÁGYI ILONA

AHOL SZÜLETTEM

Otthon voltam
 ahol születtem,
 a köveken, melyen futkosva n ttem,
 hol gyermekségem halk ifjúsággá érett,
 hol els tiszta, fájó szerelmem égett.
 Néztem az udvart,
 hol gesztenyefák vén lombsátora óvott,
 s éreztem azt az édes anyacsókot
 melyet kaptam, ha felütöttem a térdem.
 Lekvároskenyér ízét
 melyet annyiszor kértem.
 Fényl vadgesztenyét szedtünk
 tele kosárral,
 s játszottunk boldog, - önfeledten
 a mesehomokvárral.
 Homokdombba az udvarunkon
 jó mély lyukakat ástunk,
 s mikor nem volt kinn karunkból már
 semmire csak a vállunk
 s a kezünk összeért a
 szembe ásott lyukba,
 Lehasalva kukucskáltunk a homok - alagútba.
 Néztem a kertet
 honnan orgonát szedtünk öllel,
 s a kiskutyánktól elbúcsúztunk
 sírva, zokogva, könnyel.
 Házak sorát
 melyek között az iskolába mentünk,
 s palatáblára gyerekkézzel
 kajla kis bet ket vetettünk.
 Néztem az ablakot
 hová dolgozni jártam,
 kerestem lábak elt n porát,
 - melyet már nem találtam.

Jártam az szi aranyzuhatagban,
 napsütött tündöklésben én,
 vénasszonyok nyarának ver fényét
 csodáltam meg a K röspart vizén.
 Csupa varázslat,
 sárgult avar csodája
 tárult elém a ragyogásban ott!
 sz van, gondoltam elt n dve, halkan,
 s az aranysárga avar susogott.
 A temet ben
 csak álltam némán a régi,
 drága sírok mellett,
 felidéztem gyertyákat gyújtva
 sok régi Mindenszentet.
 Visszajött hozzám kitárt karral
 a régi sok - sok óra,
 ezer emlékkel átölelve,
 régi utakat róva.
 Nagyvárad,
 szül városom!
 Újra szívembe zárlak.
 Ha Újra látni vágylak én
 lehet, hogy már csak álmaimban látlak.
 Hogy könnyezem?
 Ugyan dehogy!
 Hiszen nem történt semmire,
 csak épp hogy a szemembe hullt
 az emlékezés porszeme.

Budapest, 1965, November 5.